

m:/ +385 98 191 8088
e:/ odvjetnicamarijabudimir@gmail.com
ROVINJSKA ULICA 9, 52100 PULA

MARIJA BUDIMIR
univ.spec.crim.
odvjetnica / Attorney at Law

TRGOVAČKI SUD U PAZINU

Na poslovni broj: St-29/2024

Stečajni dužnik: Stečajna masa iza APEX NAVIS d.o.o. u stečaju, Medulin, Osipovica 18, OIB: 30244289973

Razlučni vjerovnik: FLACH TOURS d.o.o., Medulin, Osipovica 18, OIB: 10947185249, zastupan po odvjetnici Mariji Budimir iz Pule

Ž A L B A RAZLUČNOG VJEROVNIKA

Rješenjem Trgovačkog suda u Pazinu, posl. br. St-29/2024, od 26.07.2024., određena je prodaja u stečajnom postupku i to motorne jahte naziva Lola II, bruto tonaže 67,12 BT, pozivni znak 9AA6785, MMSI: 238 937 040, upisane u ulošku broj 1Y-364, glavna knjiga upisnika jahti VIII, upisane u upisni list jahti Lučke kapetanije Pula, KLASA: 342-14/11-01/92, urbroj: 530-03-01-03/2-11-2, DUB br: 91/11, u vlasništvu stečajnog dužnika u cijelosti, uz odgovarajuću primjenu odredbe članka 247. stavak 1 – 7. Stečajnog zakona, putem FINA elektroničke javne dražbe, te je utvrđena vrijednost jahte u visini od 10.000,00 EUR-a, dok je toč. V. odbijen prijedlog Razlučnog vjerovnika za ponovno određivanje izrade nalaza i mišljenja na okolnost procjene tržišne vrijednosti motorne jahte, i radi utvrđivanja visine štete na jahti.

Pobijano rješenje je nezakonito te se pobija u cijelosti zbog svih zakonskih razloga.

U ovom postupku nije bilo mjesta donošenju rješenja kojim se određuje prodaja stečajne imovine jer nije pravilno proveden postupak koji prethodi određivanju prodaje, i koji bi osigurao da se prodaja odredi u smislu odredbi Stečajnog zakona.

Naime, vrijednost motorne jahte utemeljena je na Nalazu i mišljenju stalnog sudskog vještaka Krunoslava Ormuža iz svibnja 2024. koji je tržišnu vrijednost motorne jahte procijenio na iznos od 50.000,00 eura plus PDV, dopunjeno pisanim tehničkim

mišljenjem od 27.06.2024. godine, te dodatnim očitovanjem od 23.07.2024. godine u kojima utvrđuje vrijednost motorne jahte u visini od 10.000,00 EUR-a plus PDV, a budući da je motorna jahta krivnjom treće osobe stradala u požaru.

Procijenjena vrijednost iz Nalaza i mišljenja ne predstavlja tržišnu vrijednost, već predstavlja vrijednost koja je daleko niža od tržišne vrijednosti jahte.

Prije svega se navodi kako sudski vještak uopće nije uzeo u obzir sve elemente o jahti o kojima bi vrijednost plovila mogla utjecati, a što proizlazi i iz samog nalaza i mišljenja budući da sam sudski vještak navodi u svom Nalazu i mišljenju *„nije poznata povijest tehničkog održavanja i/ili remonta porivnih motora, strojeva i/ili opreme“*, te *„Broj radnih sati lijevog/desnog motora nije poznat, kao niti broj radnih sati generatora za struju“*.

Sudski vještak uopće nije mogao izraditi nalaz i mišljenje bez utvrđivanja naprijed navedenih informacija u obzir, budući se radi o osnovnim elementima jahte o kojima van svake sumnje ovisi procjena tržišne vrijednosti jahte.

Razlučni vjerovnik je u svom podnesku od 04.06.2024. godine detaljno iznio svoj prigovor na nalaz i mišljenje sudskog vještaka, te je predložio izradu novog nalaza i mišljenja na okolnost utvrđivanja vrijednosti predmetne jahte, kao i da sudski vještak usmeno obrazloži svoj nalaz i mišljenje.

Oba prijedloga Razlučnog vjerovnika su odbijena bez valjanog obrazloženja, budući su kao razlozi odbijanja navedeni:

- brodica je sada potpuno uništena u požaru te je potrebno što prije unovčiti ostatke, kako bi podrtina bila uklonjena iz mora;
- u stečajnom postupku nema druge imovine za unovčenje niti novčanih sredstava za podmirenje do sada nastalih troškova stečajnog postupka pa tako niti za provođenje novog vještačenja;
- razlučni vjerovnik, ako ima interes, može se na neki od pravno dopuštenih načina dovesti u poziciju da poduzima radnje s osnova naknade štete za uništenu brodicu.

Sva navedena obrazloženja su neosnovana.

Prije svega prvostupanjski sud postupao protivno odredbama Stečajnog zakona jer navedeni sud prednost u postupanju daje hitnosti postupanja pred unovčenjem imovine na pravilan način i naplati tražbina stečajnog dužnika, iz kojih se u konačnici namiruju stečajni i razlučni vjerovnici. Prvostupanjski sud gubi iz vida da se stečajni postupak vodi radi namirenja vjerovnika i upravo su Stečajni vjerovnici (odnosno u ovom slučaju Razlučni vjerovnik koji je ujedno i jedini Stečajni vjerovnik) ti koji su predložili poduzimanje radnji radi uvećanja stečajne mase.

Načelo ekonomičnosti i hitnosti je jedno od načela svih procesnih propisa, međutim, nije prevladavajuće načelo, već baš naprotiv, načelo hitnosti je subordinirano

osnovnim ciljevima pojedinih postupaka (kaznenog postupka da nitko nedužan ne bude osuđen, a da se počinitelju kaznenog djela izrekne kazna, parničnog postupka da se pravilno odluči o sporovima o osnovnim pravima i obvezama čovjeka i građanina, o osobnim i obiteljskim odnosima građana te u radnim, trgovačkim, imovinskim i drugim građanskopravnim sporovima). Nezamislivo bi bilo kada bi se u kaznenom postupku odluka donosila na hitan način, na štetu osnovnog cilja kaznenog postupka jer bi isto značilo rizik da nedužna osoba bude osuđena, odnosno počinitelj kaznenog djela oslobođen.

Osnovni cilj stečajnog postupka je namirenje stečajnih vjerovnika unovčenjem imovine stečajnog dužnika i naplatom tražbina (članak 2. Stečajnog zakona), pa su stoga i stečajni vjerovnici ti koji određuju tijek stečajnog postupka, a ne sud ili stečajni upravitelj, koji samo provode stečajni postupak sukladno odredbama stečajnog zakona.

Stoga u slučajevima kada Stečajni vjerovnik predlaže provođenje radnji radi kojih se stečajni postupak i vodi (a to je u ovom slučaju utvrđenje tržišne vrijednosti jahte te naplata naknade štete od štetnika ili osiguranja štetnika) Sud ne može osnovano odbiti takav prijedlog stečajnih vjerovnika, pa tako niti s obrazloženjem da nema sredstava u stečajnoj masi, jer je takav problem moguće riješiti pozivanjem stečajnih vjerovnika na predujmljivanje procijenjenih troškova, kao niti razlozima da je u odnosu na stečajnu masu potrebno provesti kakve hitne radnje (izvlačenje iz mora i sl.), jer je i navedeno povezano s određenim troškovima, koje sud može pozvati stečajne vjerovnika da predujme. Tek ukoliko stečajni vjerovnici ne bi predujмили troškove, sud bi imao mogućnost odustati od kakve radnje predložene po stečajnim vjerovnicima.

U dijelu Pobijanog rješenja u kojem prvostupanjski sud navodi kako Razlučni vjerovnik, ako ima interes, može se na neki od pravno dopuštenih načina dovesti u poziciju da poduzima radnje s osnova naknade štete za uništenu brodicu, ostvaren je žalbeni razlog apsolutno bitne povrede odredaba stečajnog postupka (čl. 354. st. 2. toč. 11. Zakona o parničnom postupku u vezi s čl. 10. Stečajnog zakona).

Naime, Sud odbija prijedlog za poduzimanje radnji kojima je svrha ispunjavanje cilja stečajnog postupka, s apstraktnim i neodređenim obrazloženjem. Potpuno je nejasno koji su pravno dopušteni načini kojima se Razlučni vjerovnik dovodi u položaj da poduzima radnje s osnova naknade štete, pa je ovakav navod I. stup. suda paušalan, a rješenje arbitrarno budući istom izostaje obrazloženje.

Osim što je ovakav navod iz obrazloženja nejasan, isti je i potpuno pogrešan.

Netočno je da bi se Razlučni vjerovnik mogao (samostalno) dovesti u poziciju da poduzima radnje s osnova naknade štete za uništenu brodicu, budući da zakon ne propisuje da bi se takav prijenos prava mogao izvršiti samostalno/jednostrano, a što bi u konačnici bilo i protivno načelu pravne sigurnosti i vladavine prava jer bi svaka osoba mogla tvrditi da ima interes ostvariti naknadu štete, te poduzeti takav, po Sudu

neodređen, dopušteni način da se dovede u položaj da ostvaruje naknadu štete, a što bi dovelo i do mogućnosti da to učini više osoba.

Promjene u obveznom odnosu (a pravo na naknadu štete predstavlja obvezni odnos – izvanugovornu obvezu) mogu se vršiti samo u skladu sa odredbama Zakona o obveznim odnosima, i to odredbama u glavi VI. („Promjene u obveznom odnosu“), Odjeljak 1 („Promjene na strani subjekata“), koji na strani vjerovnika propisuju dva instituta čiji je pravni učinak promjena osobe vjerovnika – Ustup tražbine i Subrogaciju.

Niti jedan od navedena dva instituta ne daje mogućnost jednostranog stjecanja prava od nekog vjerovnika, već se pravo prenosi isključivo uz suglasnost ranijeg vjerovnika (čl. 80. ZOO-a, čl. 90. ZOO-a), uz iznimku „Zakonske suborgacije“ koja nastupa kad obvezu ispuni osoba koja ima neki pravni interes u tome, samim ispunjenjem obveze na nju prelazi vjerovnikova tražbina sa svim sporednim pravima, a koja u ovom slučaju nije primjenjiva budući razlučni vjerovnik u ovom postupku nema mogućnost ispunjavanja kakve obveze stečajnog dužnika, već samo ostvaruje naplatu svoje tražbine prema stečajnom dužniku.

Dakle, da bi se izvršio prijenos tražbine nužno je potrebna suglasnost Stečajnog dužnika, ili odluka suda kojom se kupoprodajom u stečajnom postupku zajedno sa predmetom unovčenja (jahta) prenosi i pravo na naknadu štete prema trećoj odgovornoj osobi – štetniku – za štetu koja je u svibnju 2024. godine nastupila jahti u štetnom događaju.

Slijedom navedenog, pobijano rješenje je nezakonito i iz razloga što je I. stup. sud odbio u stečajnom postupku odrediti pokretanje postupka radi naknade štete i naplate tražbine stečajnog dužnika, a u slučaju nepostupanja na naprijed navedeni način, rješenjem o prodaji odrediti da kupac jahte stječe i pravo na ostvarivanje naknade štete koja je na jahti nastupila u svibnju 2024. godine.

Suprotno neodređenom navodu iz obrazloženja Pobijanog rješenja, ne postoji drugi način na koji bi Razlučni vjerovnik mogao biti *„doveden u poziciju da poduzima radnje s osnova naknade štete za uništenu brodicu“*.

Opreza radi, pojašnjava se kako stjecatelj predmeta unovčenja (jahte) ne stječe automatski pravo na ostvarivanje prava na naknadu štete od štetnika kupnjom predmeta, budući da kupac ne predstavlja oštećenika.

Naime, kupac stječe predmet unovčenja kao stvar, koju stvar ne prati pravo na ostvarivanje naknade štete na stvari, već istu zadržava stečajni dužnik kao oštećenik, budući je upravo stečajni dužnik taj koji je pretrpio štetu, i to: a/ umanjeanjem vrijednosti jahte koja je nastupila u trenutku šetnog događaja (prema procjeni u ovom postupku jahta je prije požara vrijedila 50.000,00 EUR-a, a poslije 10.000,00 EUR-a), b/ visinom ostvarene kupovnine koja će zasigurno biti niža od visine koja bi bila ostvarena da se prodavala jahta koja nije oštećena u požaru.

S druge strane, kupac jahtu stječe za kupoprodajnu cijenu prema procjeni jahte nakon požara, pa stoga u tu cijenu nije uključena i naknada za prijenos prava na naknadu štete (nalaz i mišljenje sudskog vještaka jasno navodi da Vrijednost predmetne jahte nakon štetnog događaja iznosi 10.000,00 EUR-a plus PDV, kao sekundarne sirovine (ovisno o troškovima tegljenja i rezanja) – dakle ne uključujući i prijenos prava na naknadu štete.

Ranije je već pojašnjeno da se pravo na naknadu štetu ne prenosi na Razlučnog vjerovnika ili trećeg kupca niti primjenom jednog od dva instituta propisana ZOO-a (ustup i subrogacija), jer je osnova prijenosa tražbine sklopljen ugovor sa ranijim vjerovnikom ili odluka suda.

Zbog svega naprijed navedenog, predlaže se usvojiti žalbu Razlučnog vjerovnika, te ukinuti rješenje Trgovačkog suda u Pazinu, br. St-29/2024, od 26.07.2024. i predmet vratiti na ponovni postupak.

U Puli, 12. kolovoza 2024. godine

Razlučni vjerovnik
po punomoćnici